

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXVI. Continuatur eadem materia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

magnificencia disperebat, ac tandem me
rursum reperi in meo angulo, dolens &
afflicta, videndo me privatam eo bono ex

Divina bonitate possessio. Ipse sit in eter-
num benedictus. Amen.

CAPUT XXXVI.

Continuatur eadem materia.

Uacunque hoc, & sequenti ca-
pitate scribuntur, acciderunt per
decursum anni sexcentissimi
viginti quinti. Exorditur
Sancta Virgo, sic dicendo.

Die Sabbathi, undecimâ Januarij, ve-
hementer integrâ nocte cruciabar à meis
morbis, videbâque mihi expiratura, &
suffocanda. Totâ eâ nocte mihi adfuit San-
ctus Pater Ludovicus de Ponte, sedens su-
per unum graduum, quibus ascenditur ad
illam auream aulam, de qua aliàs dixi. Vi-
dens me Sanctus Pater tantopere cruciari
& affligi, animabat me, juvabâtque ferre
meam crucem. Ego illi dixi: Pater, rogo
te, si est voluntas Domini Dei mei, mitiga
hunc meum morbum, ecce enim suffocor.
Pater dixit peramanter, se id facturum.
Porrexit illi Sanctus Religiosus, Coadju-
tor ex ipsius Ordine, qui eundem comita-
batur, quandam rem, quam, eò quòd esset
valde parva, non bene vidi (postea ex ipso
rescivi, fuisse quoddam cœleste medica-
mentum) & ille ei dixit. Da id S. Angelo
Custodi istius creaturæ, ut ipsi applicet,
quod S. Angelus quàm reverentissimè sus-
cepit, dixit tamen: Sancte Pater, necdum
est tempus, ut illi hæc medicina applice-
tur, ne eam privemus meritò patientiæ.
Est omnino, respondit S. Pater Ludovicus,
aliâ namque ratione id compensabitur: ap-
plicetur ipsi istud medicamentum, ut nunc
mitigentur dolores, diutiùs tamen durent,
sic nihil perdet. Itâ fuit factum. Accessit
ad me S. Angelus, & apposuit mihi eam
medicinam in concavitate, quæ est sub oc-
cipite, statimq; melius habui, & multùm
sublevata toleravi meam afflictionem. Be-
nedictus sit Deus. Amen.

Non ignorabat Sanctus Angelus hanc ve-
ritatem, quæ est clara, Deoque consuetissima,

Visa abur. de Escobar Part II.

quòd meritum hominis iusti, qui patitur (&
par est ratio de satisfactione in penis Purgato-
rii) possit exaquari, si intensus brevis temporis
dolor commutetur, ut idem jam remissus dures
diutiùs, ejusdemque intensio suppleatur exten-
sione temporis. Verùm non videtur ipsi fuisse
revelatum, placere Deo, ut taliter in præenti
occasione fieret. Voluit autem Divina Maje-
stas suam quoad id voluntatem manifestare
Sancto Patri Ludovico, & illam ex ipso An-
gelum intelligere, sive ut Virgo magis ac ma-
gis redderetur addicta suo Beato Instructori,
sive ob alias gloriam suam concernentes ratio-
nes. Alia disputatio de eo, si quis excellenti-
am hujus sanctæ Animæ inde arguat, quòd il-
luminaverit Angelum, nec est hujus loci, ne-
que infallibilem judico esse consequentiam, ut
ex particulari uno actu concludatur in reliquis,
illuminantem esse superiorem illuminato. In
alio scripto, die vigesima tertiâ Februarij, sic
ait.

Vigesimalâ tertiâ hujus mihi comparuit
Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, qui
mihi semper ea proponit, quæ magnam
adferunt solatium, ac profunt ad meæ ani-
mæ profectum. Sed vigesimalâ quartâ mane
exarserunt in meo corde illi vehemen-
tes affectus, quos aliàs habeo, & his impel-
lentibus dicebam: Ubi es mi Deus? ubi te
inveniam? Indica mihi, ubi pascas in meri-
die. Hoc agens vidi descendentem ex cœlo
S. Patrem Ludovicum, & cum alijs collo-
loquentem, quamvis illos tum non agno-
verim, neq; sciverim, qua de re confertent,
postea tamen vidi esse Angelos Dei. San-
ctus Pater se collocavit in quadam admi-
rabili sella, & inde me interrogavit: Quid
dicis, Anima? quales sunt isti affectus? San-
ctæ Pater, respondi, quero ex meo Deo,
ubi sit, ubi ipsum sim repertura, ubi pa-
scat in meridie? Sanctus Pater elevans o-
culos

T

culos

culos & manus ad cœlum admodum graviter ac reverenter, dixit: Dicam tibi id Divinum illud Esse Omnipotentis DEI existit in cœlo, ubi se communicat suis electis, eosdemque sui visione reddit beatos: est quoque in toto mundo, dādo & communicando, atque conservando, id quod sunt, suis creaturis; præsertim verò habitando in animabus & cordibus Justorum viventium in terra. Quamvis autem ipsū quæras, jam tamen illum habes, atque ipse te invenit in sublimiore gradu & possidet, quem nunc obtinet tua anima. Scisne hoc, ajebam ego, Sancte Pater, & estne tibi perspecta hæc posterior misericordia, quod Deus mihi illam præstiterit? Omnino, respondit Sanctus Pater, constat mihi id, quia mihi à Deo est revelatum, unde magno sum affectus gaudio, & gloriâ auctus accidentali. Cum enim tuas exceperim confessiones, animamque tuam rexe- rim ultra triginta annos, revelat mihi Deus tuos majores progressus, & gratias, quas tibi confert, atque ex omnibus in me gloria derivatur accidentalis, ob dictam causam. Nomine quoque ejusdem Domini eo erga te fungar munere, quod petis, ut te adjuvem, instruam, ac illuminem; & Divinæ Majestatis jussu, ipsiusque nomine tibi opitulabor, visitando te quàm sapissimè, ac edocebo Divinas illius veritates, non quod à te ignorentur, verum ut te in ijs magis confirmem, indicando tibi ipsas digito, eum in modum, quo Magister puerum suum discipulum docet literas Alphabeti. Illuminabo te etiam, ut superiore lumine prædita corroboratas habeas tuas potentias, & cognoscas Divina mysteria. Scire namque te oportet, nos in illis intelligendis, & in exponendis rebus cœlestibus, fuisse, spectatis ijs, quæ cognoscuntur & sciuntur in Beatitudine, velut idiotas, dum viveremus, & locutos, quemadmodum loqui solent Mauri imperiti lingvæ. Nunc bene occupatis, eliciendis actibus resignationis, & tolerandâ cruce, quam tibi Deus offert. Vale, quanquam non sim statim abiturus, manebo enim hîc modicum. Atque itâ fecit, quia ipsum ibi vidi diutius sedentem, ac tacentem, donec me

Deus rapuit in ecstasim, ex qua ad me reversa, illum non conspexi. Laudetur Divina Majestas. Amen.

Alibi, post enarratos alios varios eventus, refert aliquid aliud, spectans ad marianam, quam tractamus, ac describit sequentibus verbis.

Feriâ quartâ, secundâ Aprilis, sancter dormiendum correpta ingenti angustia & afflictione, quasi essem circumdata ab hostibus, & nullâ vi posse credere. Hunc in modum constituta, dicebam tam vivaciter, quàm si usum haberem sensuum: Hic non suppetit aliud remedium, quàm ut invocem Sanctissimam Virginem MARIAM, quod feci, prout tum potui, & subito sum expepectata, libera ab ea afflictione, videlicet Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, cum comitatu aliquorum Angelorum, indutum conservâ veste sui Ordinis. Abstraxi me sicut aliàs soleo, quando peritor, donec DEUS (quod etiam multoties dixi) animam suâ suavissimâ vi abigat, ad videndum & intelligendum ea, quæ ipsi Divina Majestas manifestat. Jam verò, quando illum rursus conspexi, Sanctus Pater Ludovicus de Ponte comparuit in amiculo lineo, cui superpositum habebat pluviale, & in manu tulit pretiosissimam pelvim, in qua erat pulcherrima corona, suis prædita aculeis, similis illi, qua pingi solet in capite CHRISTI Domini: quia verò fuerat imposita meo capiti (prout alibi scripti) agnovi ipsam, dicitur eam sum intuita, & ubicunque viderem, dicorem: Hæc est illa corona, quæ mihi fuit imposita. Deinde vidi Sanctissimum Angelum Custodem, accedentem mihi Sanctum Patrem Ludovicum, petentem ab ipso eandem coronam, allegando, ad se spectare, ut illam asservet, eo quod sibi à DEO sit demandata mei custodia. At Sanctus Pater, monstrando profundissimam animi demissionem, & abducendo sapientissimas rationes, se excusavit, dicens, istud officium ad se pertinere, propterea quod tot annis egerim in Confessarium, Patrem spirituum, & li-

& Instructorem, sibi que fuerit à Divina Majestate commissa non solum animæ cura, sed etiam ipsius naturæ, nè deficeret, atque succumberet. Deus sit benedictus. Amen.

His dictis, vidi utrumque recurrentem ad Deum, ac si suas quisque proponeret causas, & expectaret decretum sanctissimæ ipsius voluntatis. Passa fui ecstasim, dum mirarer, quæ videbam, & quando ex hoc raptu redivi, jam ambos adverti esse (ut nos loqui solemus) crania, & tione factâ concordēs, atque à S. P. Ludovico de Ponte eximi ex ea corona tres aculeos, & porrigi meo S. Angelo Custodi. Obstupescēbam spectando hæc mysteria, quia ignorabam, quid significarent, & intra me ipsam cogitabam, quomodo ex res materiales reperirentur in cælo, quas videbam, utpote corona, spinæ, ac pelvis, & reliqua. S. autem P. Ludovicus agnoscens meam cogitationem, & respondens, dixit: Etiam S. Joannes in Apocalypsi dicit, fundamenta cælestium mitorum esse duodecim lapides pretiosos, & singulas portas illius cælestis civitatis esse ædificatas ex singulis margaritis. Nos scimus, quomodo se hæc habeant, quæ à te non sunt examinanda: nunc enim non adest ratio, ob quam id facias. Eo tempore ingressus est Sacerdos, qui in Oratorio dicebat Missam, adferens Sanctissimum Sacramentum, ut mihi illud præberet, Sanctus verò Pater Ludovicus descendit ex eo alto loco, in quo erat, per quosdam quasi gradus, usque ad pavimentum mei cubiculi, ubi se prostravit, ac adoravit Majestatem Christi Domini existentis in Sacramento, & postquam sacro fui refeeta epulo, surrexit ac rediit ad priorem locum. Inde mihi dixit, illam coronam spineam, quæ præterlapsis diebus fuerat superposita meo capiti, non fuisse mihi ablatam, usque ad tempus, quo habui somnium, de quo sum locuta initio. Hoc dicto Sanctus disparuit, & ego veritatem ipsius verborum comperi ex effectibus. Cum enim eousque afflētissimum, omnibus ijs diebus, post appositam mihi eam coronam, habuissem caput, expergefacta ex illo somno, statim dolorem ipsius cepi sentire mitigatum.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Decimâ die post, quæ erat duodecima Aprilis, & dies Sabbathi, manè iterum conspexi Sanctum Patrem Ludovicum, cum speciali meæ animæ, & verò majore quàm aliàs, gaudio, quo affluens proci ad ejus pedes, dicendo: Optimè advenis, mi Domine Pater. Sanctus extendendo brachium dixit: Desiste Anima, & revertere ad tuum locum. Deinde mihi incepit quædam dicere, meque docere, quorum unum erat, quod cibus à me sumptus mihi jam non prolic ad sustentationem naturæ, Deus tamen velit à me cibum sumi, ut ab Eiusdem Majestate, in vita communi, & experte extraordinariorum singularitatum, constituatur norma Fidelibus proficua, ad agendam vitam spiritualem. Inter alia, quæ disseruit, etiam declaravit, quid significaverit, dum tres aculeos exemit ex dicta corona, dediq; meo Sancto Angelo Custodi. Dixit autem, quod tres potentie meæ animæ, memoria, intellectus, ac voluntas, quando mihi ea corona fuit imposita, & inclinavi caput, specialissimos tres actus elicuerint, ad quos multò magis concurrerit spiritus supernaturalis, quàm natura, quæ hac vice minus egerit, quàm aliàs: & quia Angelus est purè spiritualis, atque Deus ipsi specialius commisit curam meæ animæ, & in his actibus magis spiritualibus plus operatur ministerium Angelorum, quàm hominū, ad hæc omnia indicanda, illi jussu Dei porrexit tres eos aculeos; ipse tamen retinuit coronam, ut mihi significaret, perpeffionem dolorum, quos tum senseram, eliciendo actus spirituales patientiæ, & aliarum virtutum, qua in re multum præstat natura adjuncta à gratiâ, magis ad se pertinere, eò quod naturâ sit præditus humanâ, & Deus sibi commiserit non solum directionem animæ, in exercitio virtutum, sed etiam curam naturæ, nè deficeret. Hoc ipsum, quod exposuit Sanctus Pater Ludovicus, mihi fuerat prius dictum à Deo, in quo ista omnia, postquam mihi id manifestavit, vidi, attollendo oculos, modo ineffabili: & cum mirarer, ea à me tam clarè perspicere, dixit mihi Divina Majestas: Es oblita, & non meministi, tibi à me aliàs fuisse

T 2

fuisse

fuisse datam auream clavim, ut in me poses videre, quidquid velles, sicut qui habet clavim, ingreditur, dum vult, in gazophylacium. Hoc mihi commemoravit Dominus: & verò ita contigerat, me aliâ occasione accepisse eam clavim, quamvis tunc singularis illius beneficij fuerim immemor.

Istam visionem, quæ accidit duodecimâ Aprilis, adjunxi alteri visioni de corona, eò quòd in utraque de ea agatur. Ante hanc autem posteriorem, feriâ quartâ, nonâ die dicti mensis, aliâ Sancti Patris Ludovici est exhilarata visitatione, quæ fuit hujusmodi.

Habebam, inquit, quasdam corollas precatórias, quæ mihi involutæ in charta datæ fuerant, & Sanctus meus Angelus Custos mihi dixit, ut eas evolverem, ibiq; juxta me collocarem. Feci id, & subito vidi globum lucis, instar Solis, qui suis radijs feriebat illas corollas, ac perfundebat splendore. Bene agnoscebam, non esse Deum, nesciebam tamen, quis taliter adveniret: quando tamen illum attentè aspexi, agnovi esse speciosissimum Seraphinũ. Post hoc vidi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui erat altè elevatus, & appropinquabat ad me. Ego subtimui, & conversa ad meum Sanctum Angelũ Custodem, dixi illi: Sancte Angele, quid mihi est hic agendum, aut quid dicendum? Ipse autem, quasi me pacando, respondit: Expecta, nihil opus est agere. Tum Sanctus Pater Ludovicus, velut subridendo, dixit: Nunquamne perdes hos timores? &, attollens manus atque oculos ad cœlum, subjunxit: sed omnia placent Deo. Deinde descendens per aliquot gradus ad pavementum mei cubiculi, dedit benedictionem iisdem illis meis corollis, & acceptas ad manum est osculatus, reposuitque suo loco. Interrogavi meum Sanctũ Angelum Custodem, quem in finem Sanctus Pater Ludovicus benedixisset eas corollas, quandoquidem ipsi jam virtutem communicaverit Sanctus Seraphinus, dum illas suis attingit radijs. Respondit mihi meus Sanctus Angelus: Adverte, magnus Deus noster comunicat nonnulla privilegia Sacerdotibus, quæ non communicavit An-

gelis, quale est, conferre virtutem rebus materialibus, ut per eas fugentur demones, sedentur tempestates, curenturque morbi. Et quia is, cui datura es unâ ex illis corollis, omnia hæc incommoda experientur in longo itinere, quod illi imminet, voluit Deus, ut hic Pater, qui fuit Sacerdos, & Sanctus, ijs impertiretur suam benedictionem, propter quam illis Divina Majestas, virtutem indidit contra omnia prædicta pericula. Converti me tum ad Sancti Patrem Ludovicum, sed non vidi illum amplius, quia abiverat. Indolui, & Sanctus Angelus mihi dixit: Abiit, quia ex his spiritualibus derivatur debilitas in naturâ, & nē tua nimium atteratur, cum sis nimè valde infirma, non vult, visitationes esse multum diuturnas.

Postea die Dominicâ, decimâ tenâ Aprilis, redijt ad me invisēdam Sanctus Pater Ludovicus, & ego confugiens ad Deum dixi: Quid est hoc Dominè? quomodo me iste Sanctus tam frequenter visitat? Patiōne fortasse, mi Deus, hæc inter aliquam illusionem? Dominus respondit: Expecta; statimque cum majestate & gravissima auctoritate subjunxit ista verba: Hoc tibi sit signum, non esse alium quam me, quòd nunquam sancto meo sis cœcitate timore: quibus verbis mea anima fuit reddita adeò serena & pacata, ac tam cœca, esse veritates Divinas ea, quæ mihi eveniunt, ut existimem, me de ijs nullatenus posse dubitare. Ipse sit millies benedictus Amen.

Is, quem hæc Virgo in præsentii scripto insinuat, & cui una ex illis benedictis corollis data, fuit Joannes de Haro qui tum sive in Indiâ, futurus Gubernator Portus Divi. Quid idem Dominus contra hostes Hispaniæ Fidei, sub finem hujus ipsius anni sexcentis viginti quinti, egerit, abunde est documentum per totam Hispaniam, fuitque saluberrime in Aula. Et quantum illi profuerit spirituale acceptum à Venerabili Matrona, constat ex ipsiusmet epistola ad eandem Virginem, cujus authenticum autographum est in mea manu, quod hic ad gloriam Dei, & Fidelium referam, estque ad verum tale.

JESUS

JESUS.

Omnes meæ molestiæ, Domina, mitigantur, dum solummodo considero, me à Tua Dominatione protegi. Jam mihi id hac occasione patuit: siquidem sanctæ tuæ preces effecerunt, ut evaderem victor, vitæque conservarem, quod fuit evidens miraculum. Quamvis enim mihi fuerint insicta quatuordecim vulnera, & quædã prorsus periculosa, non corripuit me tamen febris: quanquam cibum sumam tantum unciatum, & quidem salitam bubulam, ac panem ex herbarum radicibus confectum, & aquam bibam valde infalubrem. Scribo fusè meæ sorori, ipsa referat omnia,

quæ ego propter occupationes meas non possum. Tua Dominatio sit mei, per amorem Dei rogo, singulariter memor, & ego per omnem vitam recordabor, me esse tuum obedientem filium. Domina meæ Elisabethæ exosculor manus, eamque obsecro, ut mei meminerit in suis precibus, id quod etiam ab omnibus in hac sancta domo commemorantibus efflagito. Deus mihi Tuam Dominationem servet, sicut desidero, & indigeo. Ex Portu Divite, decimã quartã Februarij, Anno 1626.

Tuæ Dominationis

Joannes de Haro.

Videatur Cap. IX. Libri II.

CAPUT XXXVII.

Concluditur specialibus visionibus, quas habuit de Sancto Patre Ludovico de Ponte.

Visio, quam nunc describo, accidit sequenti Majo ejusdem anni sexcentisvigesimi quinti, dum à suo Confessario jussa fuit jurare, in processu pro canonizatione Venerabilis Patris Ludovici de Ponte. Testimonium, quod Virgo dedit, sibi fusè refertur: hic solam breviter annoto, quæ illi antecedenter evenerunt, & ab ipsa his verbis recensentur.

Cum meus spiritus in magna versaretur obscuritate, & vehementer timeret, exequi, quod illi fuerat mandatum, ut præstaret juramentum, quadam occasione urgentissimæ necessitatis, & gloriæ Divinæ, meiq; timores me multum redderent perplexam, siquidem juramentum concernebat res extraordinarias, vidi Sanctum Franciscum Xaverium, & Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, cum quatuor Angelis, qui ipsos comitabantur. S. Franciscus Xaverius me peramanter est intuitus, & auferens omnem obscuritatem, quam in mea anima patiebar, replensque illam clarâ & serenissimâ luce, dixit mihi: In tuo juramento hæc, & hæc dices, quæ ego omnia conjeci in chartam, & cogitans, non futura plura, cessavi à scriptione. Sed paulò post rursus mihi Sanctus dixit alia, quæ

etiam in eadem charta scripsi. Ad hæc omnia Sanctus Pater Ludovicus nihil loquebatur, nullumque proferebat verbum. Id ego animadvertens, dixi illi. Sancte Pater, quomodo mihi nihil dices de ijs, quæ hic audis? Sanctus Pater agnovit meum spiritum, & cur sibi hoc dicerem, responditque mihi: Non possum obsistere Divinis veritatibus, quas iste Sanctus loquitur. Tum S. Franciscus Xaverius statim dixit: Deus est summa veritas, ideòque nec potest fallere, neque falli.

Interea se Sanctus Pater Ludovicus ad me vertit, & dixit mihi, quàm amantissimè: Quomodo vales Soror, quomodo tuus spiritus est constitutus? Pessimè sum, Sancte Pater, constituta, inquebam, pessimè: versor in summis timoribus. Sanctus Pater mihi, prout faciebat, cum viveret, respondit, repetendo verba, quæ mihi Deus aliquando dixit, atq; ipse multum ponderavit, & sunt illa: *Do tibi in signum, me esse, qui tibi loquor, quod nunquam sis caritura meo sancto timore.* Quiesce, ajebar, Anima in tuo Deo, concedit enim tibi suam pacem, & quietem. Licet verò te interdum visitem, non facio id tamen sæpius, quia mihi non adhibes omnem fidem, quã posses, propter tuos consuetos timores.

T 3

Magno